

νατο νὰ ἀρῇ καὶ τὰς τελευταίας δυσχερείας. Ὁ Καὶὺ δηλαδὴ ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ καὶ τὴν Καρμελίταν εἰς Νικαίαν ὁμοῦ μὲ τοὺς συγγενεῖς του Σλειβέν. Εἰς τὸ περὶ ἀγωγῆς ζήτημα ὁ Καὶὺ, ἔχων ἰδέας ὅλως διαφόρους ἢ οἱ πλείστοι ἀνθρώποι, δὲν ἐφοβεῖτο ἐκ τοῦ ταξιδίου καμμίαν βλάβην διὰ τὴν Καρμελίταν. Μαθήματα ἠδύνατο ἢ μικρὰ νὰ λαμβάνῃ παρὰ τῆς Μερτσέδες ἢ παρ' ἄλλων διδασκάλων. Ἄν ἐχωρίζετο ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀπὸ τῆς μητρός, ἠδύναντο ἴσως βραδύτερον νὰ συναντηθῶσι πάλιν μὲ ὅλως διαφόρους διαθέσεις καὶ διάφορα αἰσθήματα, καὶ οὕτω θὰ ἐπύρχετο τέλος ἡ εἰρήνῃ ἐν τῇ οικογενεῖᾳ, κατὰ φυσικώτατον τρόπον. Ὁ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνος ἠδύνατο ἴσως νὰ θεραπεύσῃ τὰ πάντα.

Πρὸς τοῦτοις, τὰ λάθη καὶ ἡ κακὴ ἐπίδρασις τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίᾳς ἐπὶ τοῦ κορασίου ἠδύναντο ἴσως νὰ ἐπανορθωθῶσι διὰ τῆς ἀγαθῆς ἐπιδράσεως τῆς Μερτσέδες, ἡ δὲ χαρὰ τῆς Καρμελίτας — περὶ τοῦτου ὁ Καὶὺ ἦτο βέβαιος — θὰ ἦτο ἄπειρος. Τοιουτοτρόπως παρώτρυνεν αὐτὸν καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς του, νὰ παρὰσχῇ καὶ εἰς τὴν γυναῖκά του τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην ὡς ἱκανοποιήσῃ διὰ τὰς θλιβερὰς σκηνὰς τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ ἐβδομάδων.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ὁ Καὶὺ ἐκάθισε παρὰ τὴν κλίνην τῆς Καρμελίτας καὶ παρετήρει ταύτην κοιμωμένην. Ἀκριβῶς σήμερον ἦτο ἡ ἡμέρα, καδ' ἦν ἡ Καρμελίτα εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ πάλιν ἐκ τῆς οἰκίας καὶ νὰ παιζῇ ἐλευθέρως.

«Καρμελίτα! παιδί μου!» ἐψιθύρισεν ὁ Καὶὺ καὶ ἐψηλάφησεν αὐτὴν ἐλαφρῶς.

Ἡ μικρὰ ἀνέωξε βραδέως τοὺς ἑκ τοῦ ὕπνου βεβαρημένους εἰσέει ὀφθαλμοὺς καὶ ἐβρυνεν αὐτοὺς διὰ τῶν ἄβρῶν χειρῶν, ἀμὰ δὲ ἰδοῦσα τὸν Καὶὺ περιέσφιγγεν τὸν λαιμὸν του μὲ τοὺς τρυφεροὺς ἀλλὰ στερεοὺς βραχιονάς της.

«Πατέρα μου!»

«Ἐκοιμήθης καλὰ, παιδί μου; Εἶσαι ἡ καλὴ μου Καρμελίτα; καὶ μοῦ ὑπόσχεσαι γὰ εἶσαι πάντα φρόνιμη καὶ ὑπάκουη;»

Ἡ μικρὰ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν κατανεύουσα.

«Μ' ἀγαπᾷς;»

Ποῖα ἐρώτησις! Ἐθλίβεν αὐτὸν ὁλονὲν σφοδρότερον καὶ κατεφίλει τὰς παρειὰς τοῦ καὶ τὸ στόμα του.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐφαίνετο εἰς τὸν Καὶὺ ἀδύνατον νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῆς Καρμελίτας. Ἡ σκέψις, ὅτι θὰ τὴν ἀπεζήτει, μάλιστα δὲ καὶ ὁ αἰφνιδίως εἰσελθὼν εἰς τὴν καρδίαν του φόβος μήπως τυχὸν ἐμελλε νὰ τῇ συμβῇ ἀπροσδόκητόν τι ἐν τῇ ξένῃ χώρᾳ, δὲν ἄφινον αὐτὸν νὰ ὀμιλήσῃ.

Πάλιν ἤρχισε νὰ διστάζῃ ἔνεκα τῆς πρὸς τὴν μικρὰν ἀγάπης του καὶ τρυφερότητος. Ἐπειτα ὁμως πάλιν ὑπερίσχυσαν αἱ πρότεραι καλῶς ἐσκεμμένα ἀποφάσεις του.

«Θέλεις νὰ ταξιδεύσῃς μαζί με τὴν Μερτσέδες εἰς τὴν Ἰταλίαν;»

Ἡ Καρμελίτα τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀναυδος.

Ἐκπληξίς, χαρὰ καὶ ἀμφιβολία ἐφαίνοντο ἐν τῷ προσώπῳ της ἀντιμαχόμεναι. Ἐπειτα ὁμως ἀνεπήδησε καὶ κατέβη ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ἤρχισε νὰ περιφέρεται ἐν τῷ δωματίῳ μετὰ ζυηρότητος.

«Ἀλήθεια μοῦ λές, πατέρα; Εἶνε ἀλήθεια;»

Ὁ Καὶὺ ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χεϊλέων του. «Δὲν πρέπει ἀκόμα νὰ τὸ πῆς εἰς κανένα. Ἡ μητέρα δὲν τὸ ξεύρει ἀκόμα.» Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου ἐγενε πάλιν σοβαρόν. Τὸ ὄνομα «μητέρα», τὸ ἄλλως τόσο προσφιλές, τὸ προσφύγιον πάσης κινήσεως τῆς καρδίας, πάσης χαρᾶς καὶ πάσης θλίψεως ἐνὸς παιδίου, ἐνέβαλε τὴν Καρμελίταν εἰς φόβον καὶ ἀνησυχίαν. Ἡ ἐξαισία εἰκὼν, ἣν παρήγαγον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της οἱ λόγοι τοῦ πατρὸς, διέρρευσε καὶ ἐσβέσθη. Αὐτὴ, αὐτὴ, ἡ μητέρα της, βεβαίως δὲν θὰ ἐδίδοι τὴν ἀδειαν διὰ τὸ ταξεῖδι!

Ὁ Καὶὺ ἔβλεπε, τί ἐσκέπτετο ἡ Καρμελίτα, καὶ τῇ εἶπεν:

«Ἡ μητέρα θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ, ὅταν μάθῃ πῶς χαίρεσαι δι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Ξεύρεις, Καρμελίτα, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ἀν καὶ εἶνε αὐστηρὴ μερικὲς φορὲς. Ἦσουν καὶ σὺ πολλὰς φορὲς ἀτακτῇ, καὶ δὲν τὴν ὑπάκουες καὶ ἐπείσμωνες δι' αὐτὸ σὲ ἐτιμώρησε.»

Ὁ Καὶὺ ἠλπίζεν ὅτι ἡ Καρμελίτα δι' ἐνὸς βλέμματος τοῦλάχιστον ἢ διὰ τινος κινήσεως θὰ ἀμολόγει τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του, ἀλλὰ τοῦ κορασίου ἡ ὄψις οὐδὲν τοιοῦτον ἐδείκνυνεν. Ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἐκείνου συμβάντος ἡ μικρὰ ἐμίσει τὴν μητέρα της, οὐχὶ πλέον ἐξ ἐνστικτοῦ ἀλλὰ μετὰ πλήρους συνειδήσεως.

Ἐν τῷ εὐρυχωρῷ δωματίῳ τῶν παιδιῶν, εἰς τὸ ἄνω πάτωμα — μὲ τὰ παράθυρα πρὸς τὸ ἀνδρὸν τετραμμένα — ἐκάθητο ἡ Μερτσέδες καὶ ἡ Καρμελίτα.

Τὸ κοράσιον εἶχε λάβῃ ὀλίγα τινὰ τετράδια ἐκ τοῦ συρταρίου τῆς τράπεζης, ἐξήταξεν αὐτὰ μὲ προσεκτικὸν βλέμμα, ἐτακτοποίησεν αὐτὰ, ἐλείψανε μερικὰ φύλλα ζαρωμένα, εἶτα δὲ ἔλαβεν αὐτὰ ὅλα ὁμοῦ ἐν ἀταξίᾳ καὶ τὰ ἔθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς θείας της.

«Δύο τετράδια εἶναι χαλασμένα! Ἐδῶ εἶνε μὴ μεγάλη μελανία. Εἰς τόσην ἀταξίᾳ δὲν πρέπει νὰ διδῇς τίποτε ἀπὸ τὸ χέρι σου, Καρμελίτα.»

Καὶ ἡ ἐπεικὴς διδάσκαλος ὑπέδειξεν εἰς τὸ παιδίον μετὰ πραότητος, πῶς ὀφείλει νὰ κάμνῃ εἰς τὸ ἐξῆς.

Ἦδη ἡ Μερτσέδες ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ περιεχόμενον τῶν τετραδίων, ἡ δὲ Καρμελίτα ἐγονυπέτησε πλησίον της.

«Αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸ, Καρμελίτα! Καὶ ἐδῶ ἔχεις κ' ἄλλα λάθη. — Τί εἶν' αὐτό; Μετριώτατον. Πάλιν ἐκ νέου» εἶνε σημειωμένο ἐδῶ!

«Ἐλεῖπα ἀπὸ τὸ σχολεῖο αὐτὴν τὴν ἡμέρα,» ἤρχισεν ἡ Καρμελίτα μὲ εὐστροφον γλῶσσαν, «ὅταν ἡ δασκάλισσα μᾶς ἐδηγῇ πρὸς τὸ θέμα, καὶ — καὶ —»

«Καὶ δι' αὐτὸ ἐπήγες κ' ἐγραψες κάθε λογῆς ἀνοησίες, ἀντὶ νὰ παρακαλέσῃς τὴν δεσποινίδα Καρλότταν νὰ σὲ βοηθήσῃ!»

«Ἡ Καρλόττα ἔτυχε ἴδια ἴδια ἐκείνη τὴν ἡμέρα νὰ εἶνε εἰς τοῦ γιαιτροῦ. Ἐγὼ εἶχα λησμονήσῃ τὸ θέμα καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ γράψω γρήγορα.»

«Ναί, ναί, πάντα ἔχεις πρόχειρη μὴ πρόφασιν. Καὶ δὲν εἴμποροῦσες νὰ παρακαλέσῃς τὴν μητέρα σου — ἢ τὸν πατέρα σου;»

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΣΚΡΙΒ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 241).
2. ΠΑΝΑΓΙΑ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ W. Bouguereau, (ἐν σελ. 245).

Συγκινητικὴ καὶ σπαραξικάρδιος εἶνε ἡ σκηνή, ἣν παρουσιάζει ἡμῖν ὁ περίφημος ζωγράφος ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ. Τὸ ὠραῖον παιδίον, ἡ μόνη χαρὰ, ἡ μόνη εὐτυχία τῆς μητρός, κεῖται νεκρὸν ἐξηπλωμένον παρὰ τοὺς πόδας τῆς Παρθένου, ἡ δὲ δυστυχὴς μήτηρ προσφεύγει πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ σταυρωθέντος ζητοῦσα παρηγορίαν τοῦ ἀπείρου ἄλγους.

3. ΛΑΡΝΑΚΑ ΕΝ ΚΥΠΡΩ. Εἰκὼν ὑπὸ H. Corrodi, (ἐν σελ. 249).

Ἡ εἰκὼν μεταβιβάζει ἡμᾶς εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, εἰς τὸ πολίχνιον Λάρνακα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δηλοῖ ἡμῖν καὶ μέρος τι τῆς ἱστορίας αὐτοῦ. Ἡ πόλις δηλαδὴ ὠνομάσθη Λάρναξ, διότι ἐκ τῶν μαρμαρίνων τύμβων

ἀρχαίων πλουσίων κατοίκων ἐκτίσθησαν τὰ σημερινὰ τεῖχη της· ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἀρχαίας λαμπρότητος ὥκοδομήθησαν τὰ σήμερον ὑπάρχοντα πενιχρὰ καὶ εὐτελῆ κατὰ τὸ πλεῖστον οἰκοδομήματά της.

Τὸ ἀρχαῖον Κίτιον, ἐν τῇ θέσει τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ σήμερον μικρὰ πολίχνη Λάρναξ, ἦτο ὀνομαστὴ ἀπουκία τῶν Φοινίκων. Ἐμείνε δὲ διαρκῶς ἔδρα τῶν Φοινίκων καὶ βραδύτερον ἔτι, ἀφοῦ Ἕλληνες ἔμποροι καὶ βιομήχανοι ἐπλημύρηνσαν τὴν Κύπρον. Σήμερον μόνος ὁ λιμὴν παρέχει ποιάν τινα σπουδαιότητα εἰς τὴν πόλιν, ἥτις δι' αὐτοῦ εἶνε τὸ κυριώτατον ἐμπορεῖον τῆς ὅλης νήσου. Ἡ κυρίως πόλις κεῖται ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μακρὰν τοῦ λιμένος.

Μίαν ζωγραφικωτάτην τοποθεσίαν ἐκ τῆς παρὰ τῷ λιμένι πολίχνης παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν.

4. ΤΟ ΓΑΤΙ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Paul Preyer, (ἐν σελ. 252).